

στὲς "Αρμακες¹⁾. Τὰ αὐτὰ πέντε κομμάτια ἀπὸ ρεάλι ἓνα τὸ κάθε κομμάτι στοῦ Χόντρου καὶ ἕτερον ἄλλον ἓνα στὸ Κολομάχαιο²⁾ διὰ ριάλια ἑννιά καὶ ἕτερο στὶς Πλαγιές³⁾ διὰ ριάλια τέσσερα καὶ τὸ ἄνωθεν σπίτι στὸ Γίπορο διὰ ριάλια ἑννιά, ποὺ κάνουν ἡ ὁλότης ριάλια σαράντα ὀχτώ· τὴν ὁποίαν σοῦμμα, τὰ ριάλια σαράντα ὀχτὼ δίδοντάς του τα ἡ ἄνωθεν θυγατέρα μου, κ(υρὰ) Θεοδώρα, νὰ ἤθελε τὰ ρεκουπεράρει καὶ κάνει ὡς θέλει καὶ βούλεται. Καὶ οὕτως ἔκαμε τέλος, ὡς ἄνωθεν εἰς μαρτυρίας τῶν ἄνωθεν τιμίων μαρτύρων.

† ἀνδρέας ἱερεὺς μοροτζάνες ἀψαλτ(ης) μαρτυρῶ τὰ ἄνωθεν·

– ἀναστάσις αὐξέντης μαρτυρῶ τὰ ἄνωθεν.

[Ἐπὶ τοῦ περιθωρίου].

1687 Αὐγούστου 18 ἀπέθανε ὁ ἀντικρυσ Λίας καὶ ἐπουπλικαρίστη ἡ ἀντικρὺς του διαθήκη εἰς τὸν ἀντικρυσ ναὸν τῶν Ἀγίων Σαράντων, ἀφόντις ἔψαλαν οἱ ἱερεῖς κατὰ τὸ ὀρδινάριο καὶ τὰ ἐξῆς.

38.

Προικοτόμῳ τῆς 12 Φεβρουαρίου 1688. Νοτάριος Χ. Βατμοῦλος (Β:δλ. 21 σ. 148).

† Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἀγίου Πνεύματος καὶ τῆς ὑπερευλογημένης δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας καὶ πάντων τῶν ἁγίων ἀμήν. 1688 Φλεβαρίου 12. Τὴν σήμερον, Θεοῦ ἐνεργοῦντος, γίνεται τὸ παρὸν συνοικέσιον καὶ παντρεύουν οἱ παρόντες μ(ισσέ)ρ Κυριάκης, Γεωργάκης καὶ Λεούτζης, ἀδελφία Κοντόσταβλοι, κάνοντας διὰ λόγου τους καὶ διὰ ὄνομα τοῦ μ(ισσέ)ρ Γιάννου, τ' ἀδελφοῦ τους, τοῦ ποτὲ Δημάκη, τὴν ἀδελφή τους, ὀνόματι κυράτσα Μαρούλλα, μὲ τὸν παρόντα (μισσέ)ρ Γιάννη Νίκλο τοῦ μ(ισσέ)ρ Γιωργάκη, προμετιτέροντας τὰ ἄνω ἀδελφία, ὅτι ἡ ἄνωθεν κυράτσα Μαρούλλα, ἡ ἀδελφή τους, νὰ πάρῃ διὰ ἄνδρα τῆς νόμιμον καὶ εὐλογητικόν⁴⁾ τὸν

¹⁾ "Αρμακες. Τοπων. καὶ σήμερον· ἡ λ. εὐχρηστος ὡς τοπων· ἐν Μάνη δηλοῖ ἐπιμήκη τεμάχια (λωρίδας) κτημάτων. "Αρμακα ἢ, "Αρμάκι τό, "Αρμακούλλα τὰ "Αρμακούλλα, Ξεραρμακούλλα ἢ, Παράρμακα – Κατάμαρκα ἢ. Πρβ. λ. ἀρμακᾶς, ἀρμάκι, ἀρμακιά, ἀρμακιάζω, ἀρμακούλλα, ἀρμακῶνω ἐν Ἱστορικῷ Λεξικῷ τῆς Νέας Ἑλληνικῆς ἐν λέξεσι. Περί τῆς λ. ἀρμακᾶς βλ. Κ. ΑΜΑΝΤΟΥ, *Λεξικογρ. Ἀρχ.* 6 (1923) 104.

²⁾ Κολομάχαιο. Περί τοῦ ἐπιθήματος κολο – ὡς πρώτου συνθετικοῦ ὀνομάτων καὶ τοπων. βλ. Δ. ΒΑΓΙΑΚΑΚΟΥ, *Τοπωνύμια εἰς – ἄδος*. Ἀθηνᾶ 56 (1952) 13.

³⁾ Πλαγιές. Τὰ εἰς τὰς πλευράς τοῦ βουνοῦ κτήματα· καὶ σήμερον ἐν Μάνη λέγεται πλαγιά ἢ, πλαγιάδα ἢ, πλάγιο τό = Τὰ πλάγια τοῦ βουνοῦ. Εἰς τὸ χωρίον Δίπορον ὑπάρχει σήμερον τοπων· ἡ πραγμα, πραγίες οἱ. Πιθανῶς πρόκειται περὶ τοῦ αὐτοῦ τοπων.

⁴⁾ εὐλογητικόν. Ὑπὸ τὰς εὐλογίας τῆς ἐκκλησίας, νόμιμον. Εἰς Μάνην βλοητικός ὁ, εἶναι

ἄνωθεν μ(ισσέ)ρ Γιάννη Νίκλο, ὡς καθὼς προστάσσουν οἱ θεῖοι καὶ ἱεροὶ νόμοι τῆς Ἀγίας τοῦ Χριστοῦ ἐκκλησίας, ὁμοίως προμετιτάρει καὶ αὐτὸς Γιωργάκις Νίκλος νὰ λάβῃ καὶ ἀτζετάρη τὴν αὐτὴν κυρ(άτζα) Μαρούλλα διὰ γυναῖκα του νόμιμην καὶ εὐλογητικὴν, ὡς ἄνωθεν. Καὶ διὰ προῖκαν καὶ χάριν προικός, τάσσουν τὰ ἄνωθεν ἀδέλφια πρῶτον τὸ μέγαν καὶ πλούσιον ἔλεος τοῦ παντοδυνάμου Θεοῦ καὶ τὴν εὐκὴν τῶν γονέων της, ἔπειτα τὰ κάτωθεν, ἦγουν δύο κρεββάτια καινούρια καὶ μία μακρυνάρα γιομᾶτα μαλλί, τέσσερα προσκέφαλα, τρία ζευγάρια σεντόνια σκούλλινα καινούρια, τέσσερες ντεμέλλες καινούριες μὲ ξόμπλι καὶ τὸ ἄλλο σκέττο, μία κουρτῖνα καινούρια, ἓνα πάπλωμα σουριάνικο καινούριο, δώδεκα πουκάμισα καινούρια, δεκατέσσερες ποδιές, οἱ δέκα σκούλλινες καὶ οἱ τέσσερες καμπρένιες, τρεῖς μπόλιες ψιλές καὶ ἕτερες τρεῖς λουτρομπόλες μὲ ξόμπλι, τέσσερα βελέσσια¹⁾ καινούρια, τρία τζιππούνια πάννινα καινούρια, μία μοῦδα σταμέττα καινούρια, μία σοιτανέλλα οἰξάδα. ἕτερη σοιτανέλλα ταμπένια καινούρια, δύο μεσάλες καὶ δώδεκα τουβαλίφια, μία κασσέλλα κάρινη, καινούρια, ἓνα ζευγάρι σκολαρίκια καὶ σὲ μετρητὰ ριάλια ἐξήντα τὴν ὁποίαν προῖκα προμετιτάρουν νὰ τὴν δώσουν καὶ κονσενιάρουν ἡμέρες τρεῖς πρὶν τῆς εὐλογήσεως καὶ νὰ ἀγροικᾶται ἀπὸ πατρικά, μητρικά καὶ τέλειον της ἀδελφομοίρι.

Καὶ οὕτως ἐσυμφώνησαν καὶ ἔγινε τὸ παρὸν συνοικέσιον καὶ ἔδωκαν τὰς δεξιὰς χεῖρας καὶ τὸ φίλημα κατὰ τὸ συνήθειον, εἰς μαρτυρίας τῶν κάτωθεν.

— δημήτρης ἀλικάρης μαρτυρας παρακαλεστός,

— γιάννης κοντόσταυλος μαρτυρῶ τὰ ἄνωθε.

ὁ σύζυγος. βλοητικᾶ ἢ, = ἡ σύζυγος. «Μὴν εὐδῖατε τὸν ἄντρα μου καὶ τὸ βλοητικό μου;» «ὁ ἄντρας πὸ βλοήθηκα». Ἐν Κρήτῃ «εὐλογητικὰ παιδία» καλοῦνται τὰ ἐκ νομίμου γάμου γεννηθέντα. Βλ. *Χριστιανικὴν Κρήτην* 1(1912) σ. 326. Ἡ λ. ἤδη μεσαιωνική. Πβ. Χρον. Μορέως Η στ. 3272 κέξ. (ἐκδ. J. Schmitt.) «ὅστις εἶχεν τοῦ μισέρ Ντζιὰν ντε Πασσαβᾶ θυγάτηρ | γυναῖκαν του εὐλογητικὴν καὶ μετὰ ἐκεῖνον ἀπῆρεν | εἰς ἄντρα εὐλογητικὸν τὸν μισίρ Ντζὰ ἐκεῖνον» Πρβ. *Ἱστορικὸν Λεξικὸν Νέας Ἑλληνικῆς ἐν λ.*

¹⁾ Βελέσσια. (Ben. vellessio). Βλ. G. MEYER, *Neugr. Stud.* 2, 2.17. Ἡ λ. εἶναι εὐχρηστος εἰς Πελ/νησον καὶ Ἑπτάνησον καὶ σημαίνει ἐσωφόριον γυναικῶν καὶ συνήθως βαμβακερὸν ἢ ἐξωτερικὸν ἔνδυμα γυναικῶν ἐορτάσιμον. Βλ. *Ἱστορικὸν Λεξικὸν Νέας Ἑλληνικῆς ἐν λ.* Ἐν Μάνῃ ἦτο χρώματος κυανοῦ (μπλάβου) καὶ ἀπετέλει τὸ ἐορτάσιμον φόρεμα τῶν γυναικῶν. Ἐξωτερικῶς καὶ κατὰ τὸ μέσον ἔφερε περίξ ἐρυθρὰν ταινίαν, τὸν σγάργκιον (ἵτ. garzo), ὅτε ἐκαλεῖτο σγαργκιωμένο, ἐσωτερικῶς δὲ καὶ κατὰ τὴν κάτω περιφέρειαν ἐτέραν ἐρυθρὰν ταινίαν (σωπάρνι), ὅτε ἐκαλεῖτο κοκκινωσώπαρνο. Τοῦτο ἐφόρουν αἱ γυναῖκες τῶν ὁλοίων ἔξει ὁ σύζυγος καὶ οἱ συγγενεῖς. Εἰς ἔνδειξιν δὲ πένθους ἀφήρουν τὸν σγάργκιον καὶ ἐφόρουν βελέσσι ξεσγάργκιωτο. Φαίνεται ὅτι κατ' ἀρχὰς θὰ ἦτο ἔνδυμα τῶν εὐπόρων γυναικῶν ἢ τῶν ἰσχυρᾶς οἰκογενείας διότι ἐπιζῇ ἀκόμη ἡ φρ. «ἄμα θὰ γενοῦ κ' ἐγὼ τρανὴ θὰ φορέσου βελέσσι», ἐπὶ τῶν ἰσχυριζομένων ὅτι, ὅταν ἀποκτήσουν τὰ μέσα, θὰ ἐπιτύχουν κατ. Πρβ. Π. ΚΑΛΟΝΑΡΟΝ, ἐνθ' ἂν. σ. 25. Εἰς τὴν Ζάκυνθον ἡ φρ. «φορεῖ βελέσσι», λέγεται ἐπὶ τῶν

